

Prima Pagină > ... > [Dreptul Familiei Și Succesiunea](#) > [Răpirea Copiilor de Către Unul Dintre Părinți](#) Prelucrarea de către instanțe a cazurilor de înapoiere primite

Prelucrarea de către instanțe a cazurilor de înapoiere primite

Copilul dumneavoastră a fost dus într-o altă țară din UE fără consimțământul dumneavoastră sau cu încălcarea unei hotărâri judecătorești?

Dreptul Uniunii instituie un sistem de cooperare judiciară care asigură înapoierea imediată a copilului în statul membru în care își are reședința obișnuită.

1 Care sunt normele UE care se aplică?

Dacă un copil a fost deplasat ilicit sau este reținut ilicit în alt stat membru decât cel în care își avea reședința obișnuită înainte de răpire, se aplică [Convenția de la Haga din 1980](#), astfel cum a fost completată de capitolele III și IV din [Regulamentul Bruxelles IIb](#). Regulamentul se aplică în toate țările UE, cu excepția Danemarcei.

Ghidul practic pentru aplicarea Regulamentului Bruxelles IIb este disponibil la această adresă: [Publicațiile RJE](#).

2 Care este procedura în fața instanței și ce elemente examinează instanța atunci când decide cu privire la înapoierea copilului?

Procedura de înapoiere este inițiată în fața instanței din statul membru în care se află copilul în prezent. Aceasta poate fi inițiată direct de către părinții care solicită înapoierea sau cu ajutorul unei autorități centrale.

Instanța acționează cu promptitudine în cadrul procedurii privind cererea. Cu excepția unor circumstanțe excepționale, hotărârea trebuie pronunțată în termen de cel mult șase săptămâni de la data la care instanța primește cererea.

Principala sarcină a instanței sesizate cu procedura de înapoiere este de a stabili dacă a avut loc o răpire (copilul a fost dus sau este reținut într-un alt stat membru decât statul membru în care copilul locuia în mod normal înainte de răpire, ceea ce constituie o încălcare a drepturilor privind încredințarea ale unei alte persoane) și, în caz afirmativ, de a asigura înapoierea imediată a copilului în statul membru în care acesta își avea reședința obișnuită înainte de deplasarea sa.

În special, instanța va verifica dacă:

- copilul a fost deplasat sau este reținut într-un alt stat membru decât statul membru în care își avea reședința obișnuită înainte de deplasarea sa,
- deplasarea sau reținerea constituie o încălcare a dreptului privind încredințarea și
- dreptul privind încredințarea a fost exercitat, separat sau împreună, sau ar fi fost exercitat astfel dacă deplasarea sau reținerea nu ar fi survenit.

În cazul în care aceste condiții sunt îndeplinite, instanța trebuie, în principiu, să dispună înapoierea copilului, cu excepția cazului în care se aplică unul dintre motivele limitate de refuz prevăzute de [Convenția de la Haga din 1980](#).

Copilului trebuie să i se ofere o posibilitate reală și efectivă de a-și exprima opinia, dacă este capabil să o formuleze. Persoana care solicită înapoierea copilului trebuie, de asemenea, să aibă posibilitatea de a fi ascultată. Dacă această condiție nu este îndeplinită, instanța nu poate refuza înapoierea copilului.

Dacă este cazul, instanța poate lua, de asemenea, măsuri provizorii sau asigurătorii pentru a garanta siguranța copilului sau pentru a facilita contactul cu părintele care solicită înapoierea. Aceste măsuri nu trebuie să întârzie în mod nejustificat procedura de înapoiere.

Pe parcursul procedurii, instanța va încuraja părțile să ia în considerare medierea sau alte forme de soluționare alternativă a litigiilor, cu condiția ca acest lucru să nu contravină interesului superior al copilului. Pentru mai multe informații privind medierea familială, puteți consulta linkul din partea de jos a acestei pagini.

Instanțele din statul membru de origine rămân competente să se pronunțe în materia răspunderii părintești, inclusiv în ceea ce privește chestiunea încredințării copilului.

3 Poate o instanță din țara în care copilul a fost răpit să refuze înapoierea copilului?

În cazul în care se stabilește că copilul a fost răpit, instanța din țara în care copilul a fost răpit poate refuza înapoierea copilului numai dacă:

- părintele de care a fost separat copilul nu exercita efectiv dreptul privind încredințarea la momentul răpirii ori consimțise sau achiesase ulterior acestei deplasări sau neînapoieri [articolul 13 alineatul (1) litera (a) din [Convenția de la Haga din 1980](#)];
- există un risc grav ca înapoierea copilului să-l expună unui pericol fizic sau psihic [articolul 13 alineatul (1) litera (b) din [Convenția de la Haga din 1980](#)]. Cu toate acestea, înapoierea nu poate fi oprită dacă s-au luat măsuri adecvate pentru a proteja copilul [articolul 27 alineatul (3) din [Regulamentul Bruxelles IIb](#)];
- copilul se împotrivește înapoierii [articolul 13 alineatul (2) din [Convenția de la Haga din 1980](#)];
- înapoierea nu ar fi permisă de principiile fundamentale ale statului solicitat cu privire la protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale (articolul 20 din [Convenția de la Haga din 1980](#)).

Chiar dacă înapoierea copilului a fost refuzată, instanțele din statul membru în care copilul își are reședința obișnuită pot totuși să decidă cu privire la încredințare, ținând seama, printre altele, de motivele de refuz al înapoierii. Orice hotărâre prin care se solicită înapoierea copilului va fi executorie în celelalte state membre.

4 Ce se întâmplă atunci când instanța dispune înapoierea copilului?

În cazul în care instanța dispune înapoierea copilului, hotărârea sa este executorie în statul membru în care a fost pronunțată în conformitate cu dreptul intern al statului respectiv.

În cazul în care copilul este dus ulterior într-un alt stat membru, hotărârea de înapoiere poate fi recunoscută și executată în statul respectiv fără a fi necesară inițierea unei noi proceduri de înapoiere în temeiul Convenției de la Haga din 1980.

Hotărârea definitivă a instanței din statul membru de origine este automat recunoscută și executorie într-un alt stat membru al UE, fără să fie necesară o hotărâre de încuviințare a executării („eliminarea procedurii de *exequatur*”), cu condiția ca judecătorul să fi eliberat un certificat corespunzător astfel cum se prevede în [Regulamentul Bruxelles IIb](#).

Vă rugăm să selectați drapelul unei țări pentru a afla mai multe informații despre măsurile aplicabile în țara respectivă.

5 Linkuri conexe

- [Prelucrarea de către autoritățile centrale a cazurilor de înapoiere primite](#)
- [Găsiți autoritatea centrală din statul dumneavoastră membru al UE și alte informații relevante](#)
- [Ghid practic pentru aplicarea Regulamentului Bruxelles IIb](#)
- [Broșură privind răpirea transfrontalieră a copilului de către un părinte](#)

- [Medierea familială](#)
 - [Secțiunea referitoare la răpirea copiilor din cadrul Conferinței de la Haga de Drept Internațional Privat](#)
-

 Ultima actualizare: 25/06/2026

Această pagină este administrată de Comisia Europeană. Informațiile de pe această pagină nu reflectă în mod necesar poziția oficială a Comisiei Europene. Comisia nu își asumă nici o răspundere în legătură cu oricare din informațiile sau datele conținute în prezentul document sau la care acesta face referire. Vă rugăm să consultați avizul juridic în legătură cu normele privind drepturile de autor în cazul paginilor de internet ale Comunității Europene.